

בש"פ 1349/14 - עופר פרץ נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון
בש"פ 1349/14

לפני: כבוד השופט י' עמית

המבקש: עופר פרץ

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי
בבאר שבע בתיק עמ"ת 14-02-26252 שניתנה ביום
18.2.2014 על ידי כבוד השופט גד גדעון

בשם המבקש: עו"ד עופר קופרמן

החלטה

בקשת רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כב' השופט ג' גדעון) מיום 18.2.2014, בה נדחה עררו של המבקש על החלטת בית משפט השלום באילת (כב' השופט ל' ברינגר) מיום 11.2.2014, בגדרה נקבע כי יש לעצור את המבקש עד תום ההליכים בכפוף לקבלת תסקיר שירות המבחן.

1. לפי המתואר בבקשה ובהחלטות המצורפות לה, ביום 30.1.2014 נעצר המבקש ביחד עם שניים אחרים בחשד לסחר בסמים והחזקת סמים שלא לצריכה עצמית. לאור בקשות המדינה הוארך מעצר הימים של המבקש עד ליום 5.2.2014, אולם ערר שהגיש המבקש לבית המשפט המחוזי התקבל והוא שוחרר למעצר בית בתנאים מגבילים (החלטת השופט נצר מיום 4.2.2014).

ביום 10.2.2014 מסר אחד החשודים האחרים גירסה לפיה המבקש הוא שמכר לו את החומרים האסורים (גרסה ממנה חזר בו בהמשך). בו ביום זומן המבקש לחקירה נוספת, ובהגיעו לחקירה נעצר במקום. למחרת הובא המבקש לבית משפט השלום והוגש נגדו כתב אישום ביחד עם בקשה לעצרו עד תום ההליכים.

2. בית משפט השלום קבע כי קיימות ראיות לכאורה לאשמת המבקש ונשקפת ממנו מסוכנות, כך שקמה עילת

עמוד 1

מעצר. בית המשפט הורה על עריכת תסקיר בעניינו של המבקש לשם בחינת קיומה של חלופה, וקבע דיון לאחר קבלת התסקיר ליום 25.2.2014 (החלטת בית משפט השלום מיום 11.2.2014).

מהחלטתו של בית משפט השלום מיום 25.2.2014 (אשר ניתנה לאחר הגשת הבקשה דנן), עולה כי שירות המבחן התרשם כי המבקש הוא מניפולטיבי וכי קיימת רמת סיכון להישנות התנהגות פורצת גבולות. בית המשפט הורה לשירות המבחן לבחון האם ניתן לאיין את מסוכנות העורר בתנאים של מעצר בית מלא בצירוף איזוק אלקטרוני והפקדה כספית, תוך שהוא מאפשר למבקש להציע חלופה אחרת (החלטת בית משפט השלום מיום 25.2.2014).

3. ביני לביני, הגיש המבקש ערר לבית המשפט המחוזי על החלטת בית משפט השלום מיום 11.2.2014, בו טען, בין היתר, כי מעצרו על ידי קצין משטרה ביום 10.2.2014 היה מעצר לא חוקי, שכן היה על המשטרה לפנות לבית המשפט בבקשה למעצר.

בית המשפט המחוזי קבע כי אף שטענת העורר אינה נטולת בסיס, אין לקבוע כי מדובר במעצר לא חוקי, שכן עובר למעצרו התקבלה ראייה נוספת אשר החשידה אותו במישרין בביצוע מכירת חומר מסוכן לחשוד האחר. מכל מקום, גם אם לא היה מגיע לבית המשפט כאשר הוא עצור, מוסמך היה בית המשפט להורות על מעצרו.

לגופו של ערר, נקבע כי אין להתערב בהחלטת בית משפט השלום לעצור את המבקש בכפוף לקבלת תסקיר.

4. בבקשה שלפני טוען המבקש כי מעצרו בטרם החקירה לא היה חוקי, וכי שגה בית המשפט בקבעו כי גם אם לא היה המבקש מגיע לבית המשפט כשהוא עצור, בית המשפט היה מוסמך להורות על מעצרו. כן טוען המבקש כי שגה בית המשפט המחוזי בכך שלא ייחס את המשקל הראוי לעובדה שהחשוד האחר שוחרר על ידי בית משפט השלום מבלי שהמדינה מצאה לנכון לערור על החלטה זו; ובכך שלא ייחס די משקל לדברי השופטת נצר כי קיים קושי ראייתי.

5. דין הבקשה להידחות על הסף.

כידוע, בבקשות רשות ערר בענייני מעצרים נדרשות נסיבות מיוחדות אשר תצדקנה קיום דיון בגלגול שלישי, וכפי שכבר צוין לא אחת, גם אם קשה להגדיר במדויק מה יהיו המקרים המיוחדים הללו, "לכשיתייצבו לפנינו - נדע לזהותם" (דברי השופטת ארבל בבש"פ 2786/11 ג'ריס נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (17.4.2011)); בש"פ 9583/11 אלטלאלקה נ' מדינת ישראל, פסקה ו' (27.12.2011)). אין המקרה שלפנינו נמנה על מקרים מיוחדים אלה.

במקרה דנן, בית המשפט המחוזי מצא כי מעצרו של המבקש לא היה בלתי חוקי, שכן קמה עילה למעצרו מכוח סעיף 23(4) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: החוק), לגבי מעצר שלא על פי צו שופט. גם אם ניתן להעלות טענות כנגד קביעה זו של בית המשפט המחוזי, לא מצאתי בטיעוני המבקש נימוק אשר יש בו כדי להצדיק קיום דיון בפנינו בגלגול שלישי. טענות המבקש נסבות כולן על נסיבותיו הקונקרטיים של המבקש, אין הן מעוררות כל שאלה בעלת חשיבות, ועל כן דינן להידחות, שהרי בדיוק לשם כך נחקק סעיף 53(א) לחוק.

יתרה מזו. ענייננו בשלב ביניים, בין החלטת בית המשפט השלום כי קיימת עילת מעצר לבין בחינת האפשרות לשחרר את העורר לחלופת מעצר. אין דרכו של בית משפט זה להיעתר לערר בשלב ביניים עד להחלטה סופית של הערכאה הדיונית, בבחינת דיון דו-שלבי בהליכי מעצר עד תום ההליכים, הן בערכאה הדיונית והן בערכאת הערעור, באשר המצב הרצוי הוא שהדיון יערך כמקשה אחת (ראו, בהרחבה, החלטתי בבש"פ 478/12 פריח אלעסם נ' מדינת ישראל (23.1.2012); בבש"פ 8155/13 פלוני נ' מדינת ישראל (2.12.2013)). כך ב"גלגול שני", קל וחומר ב"גלגול שלישי".

אי לכך, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, ל' באדר א' התשע"ד (2.3.2014).

שׁוֹפֵט